

1

Lopen ging moeilijk. De weg was niet veel meer dan een pad. In het midden een strook gras, langs de randen sparren die omringd werden door bosjes varens. De regen viel met bakken uit de lucht, en het water stroomde door de geulen in het grind.

Stella moest zich concentreren om haar evenwicht niet te verliezen. Te voet leek de helling steiler. Ze liep achterstevoren omlaag en spande haar bilspieren aan, maar zo voorkwam ze wel dat haar voeten gevoelloos werden of pijn gingen doen.

Het had al bijna twee weken onafgebroken geregend. Soms buig, andere dagen stortregen van 's ochtends tot 's avonds. Kelders liepen onder en straten werden afgesloten. Het was zelden boven de twintig graden en de zon had zich sinds het begin van de maand amper laten zien. Maar Stella was eraan gewend. Vochtige koelte had voor haar iets rustgevends, iets reinigends.

Beneden kwam ze bij de roestige brievenbus. De afvalcontainer was omgevallen en de kraaien deden zich te goed aan de inhoud. Overal lagen etensresten en stukgescheurde plastic tasjes. Eierschalen en koffiefilters, glimmende foliezakjes met restantjes aardappelpuree in poedervorm.

Stella liep de provinciale weg op. Als er twintig kilometer verderop geen aardverschuiving was geweest, had ze de bus kunnen nemen.

***

Al bij het ziekenhuis kon ze de lucht ruiken, en eenmaal in de stad was de stank niet te harden. Pis en poep borrelden uit de

putten. Een bruinachtige smurrie stroomde langs de randen van de trottoirs en spatte omhoog als er auto's voorbijreden.

Stella volgde de hoofdstraat, langs de slijterij en het zwembad, waar een rij kinderen van rond de tien jaar werd geteld voor ze de schoolbus in stapten. Ze nam de kortste weg over de parkeerplaats van de Lidl en liep de bibliotheek in.

Er kwam haar een lucht van bedorven kebab tegemoet. Een bibliothecaresse met gele rubberen laarzen stond over een kopiëerapparaat gebogen. Een vrouw met vettig haar en een gewatteerd jack zat te dutten in de tijdschriftenhoek.

Stella wachtte tot een van de computers vrijkwam. Ze ging erachter zitten en draaide het scherm zo dat niemand kon meekijken. Toen haalde ze haar bibliotheekkaart tevoorschijn en logde in. Opende de browser en opende haar mail. Al een week voor ze het account had aangemaakt, had ze haar gebruikersnaam en wachtwoord bedacht, en ook al had ze pas drie keer eerder ingelogd, ze wist ze nog goed.

Toen ze haar mail had geopend, verstijfde ze. Er zat een nieuw bericht in haar inbox. Ze opende het en daar stond het telefoonnummer waar ze om gevraagd had. Ze pakte een pen en schreef het nummer op de binnenkant van haar onderarm.

***

Het politiebureau was een vierkant gebouw van vijf verdiepingen en loodrechte, diepliggende ramen; Stella zat op een bank naar de receptioniste te kijken. Die stond op een trapje en was de batterij aan het verwisselen van een brandmelder. In haar neusgat had ze een pluk watten en haar haar zat in een vlecht. Stella wist dat ze ooit bijna geselecteerd was voor het nationale handbalteam en nu in haar vrije tijd trainer was van een ploeg in de derde divisie in Midden-Norrlund.

Stella keek op de klok, ze zag dat het vijf over was en bedacht dat het niets voor hem was haar te laten wachten. Ze zou ge-

zwoeren hebben dat hij niet zo iemand was, maar nu kwam de gedachte bij haar boven dat het een blijk van macht was.

Toen de interne telefoon overging, legde de receptioniste de brandmelder weg. Ze liep naar de balie en nam op, keek naar Stella en legde de hoorn neer.

‘Je kunt nu naar binnen.’

***

Het was vochtig koud in de kamer. Bengtsson stond bij het raam met een duimstok in zijn hand.

‘Ga zitten.’

Hij knikte naar een stoel voor het bureau. Gevaarlijk dicht bij de rand stond een dampende mok met een afbeelding van de Canadese vlag met rood esdoornblad.

‘Er is koffie.’

‘Ik zie het.’

Stella nam een slokje en liet haar blik over het bureaublad dwalen. Kon niets interessants zien liggen. Post-itvelletjes met namen en telefoonnummers, papieren met statistische gegevens. In een hoek van de kamer stond een steekwagentje tegen een archiefkast.

‘Hoe gaat het met je?’

Zijn stoel kraakte toen hij tegenover haar ging zitten. Als ze niet geweten had hoe oud hij was, had ze hem op vijfenveertig geschat.

‘Dat vraag je me elke week.’

‘Slaap je al beter?’

‘Dat probeer ik.’

‘En hoe gaat dat?’

‘Raad eens.’

‘Ik vraag het aan jou.’

‘Ik slaap in ieder geval niet slechter. Kunnen we dit nu afronden?’

Bengtsson zweeg een paar seconden. Toen stak hij zijn hand uit naar een plastic mapje op zijn bureau. Likte aan zijn vinger-top en bladerde in de documenten.

‘Heb je iets nieuws over het vooronderzoek gehoord?’

Stella beet op haar lippen. Het deed pijn om over Marcus’ dood te praten. Die lag nog te dichtbij. Als ze haar ogen dichtdeed, werd ze teruggeworpen in de tijd, naar die avond in haar hotelkamer, naar het moment dat ze begrepen had wie hij eigenlijk was, naar het gevoel van onwerkelijkheid toen ze het schot had afgevuurd.

Het interne onderzoek was onderbroken in afwachting van het besluit van de officier van justitie of zij in staat van beschuldiging zou worden gesteld. Zijn onderzoek liep nog steeds en haar advocaat had beloofd haar op de hoogte te houden, maar ze had niets meer van hem gehoord sinds de hoorzitting bij de politiecommissaris, waarbij besloten was dat ze niet in hechtenis zou worden genomen, maar haar wel een meldingsplicht was opgelegd.

‘Ik vertrouw erop dat het systeem zal werken zoals het hoort.’

Bengtsson keek op van zijn map, legde hem toen weg en kreeg iets belangstellends in zijn blik.

‘Wordt het daar in het noorden niet een beetje eenzaam?’

Stella vocht tegen de neiging om te kreunen.

‘Ben je nu serieus?’

‘Het is midden in het bos.’

‘En...?’

‘Is het niet erg saai?’

‘Ik vermaak me goed.’

‘Heb je iemand om mee te praten?’

‘Wat bedoel je?’

‘Ken je iemand in de stad? Ontmoet je weleens mensen?’

‘Wat heeft dat met dit alles te maken?’

‘Ik ben alleen maar nieuwsgierig. Je bent hier al bijna een jaar. Wat doe je zoal op je vrije dagen?’

‘Houthakken en masturberen.’

Ze zette de koffiemok terug op het bureau. Vanaf de foto op de ingelijste studentenkaart op de boekenplank keek de tweeling haar aan, beiden met zo’n lichte huid dat ze het maar moeilijk kon geloven dat Bengtsson hun vader was.

‘Dat is levensgevaarlijk,’ zei hij.

‘Wat?’

‘Je gelooft nergens in.’

Hij trok een vulpen uit zijn borstzakje, drukte de punt op de achterkant van een reclamefolder voor afhaalmaaltijden om te testen of de pen schreef. Daarna legde hij hem samen met het aanwezigheidsformulier voor haar op het bureau.

‘Als je niets hebt om in te geloven, heb je ook niets om voor te vechten. En dan ben je de pineut.’

Stella schoof haar horloge om haar pols iets omlaag, checkte de datum en vulde die in. Daarna zette ze haar handtekening.

‘Misschien,’ zei ze. ‘Misschien niet.’

Ze gaf hem het formulier terug en hij legde het ondersteboven naast een stapel oude telefoongidsen met nummers van bedrijven. Hij keek haar ernstig aan en het viel haar op dat hij in zijn ene oog een opeenhoping van gele pigmentvlekken had; alleen aan zijn ogen kon je zien dat hij tegen de zestig liep.

‘Doe geen domme dingen,’ zei hij.

2

Stella stak het plein over met haar capuchon op. Na een korte opklaring was het opnieuw gaan regenen. In de afgelopen weken had ze alle soorten buien meegemaakt. Ijskoude novemberregen en zomerse buien, zwoel als in een broeikas. Geselende moessons en motregen die zo onzichtbaar was dat je hem eigenlijk alleen maar voelde als een streling van je huid.

Ze passeerde het Stadshotel en het terras waar de gasten onder een wollen deken in het schijnsel van de infraroodverwarming zaten, en ze liep in de richting van een flatgebouw waar via de kelderramen dikke rubberen slangen het water wegpompten.

Op de begane grond was een sigarenwinkel, waar op een handgeschreven bordje reclame werd gemaakt voor gebruikte mobieltjes en het snel vernieuwen van je kapotte display.

Er klonk een pingelend geluid toen Stella de deur opendeed. Achter de toonbank zat een man met een baard en een gouden ketting om zijn hals. Stella liep een rondje tussen de vitrines. Toen ze er zeker van was dat ze alleen in de winkel was, ging ze bij de kassa staan. Ze legde een doosje lippenbalsem en twee Snickers op de toonbank.

‘Dat was het?’

Stella zag dat er een studieboek op zijn schoot lag. Een soort hogere wiskunde. Ze wees naar een geplastificeerde prijslijst aan de zijkant van de koelkast met doosjes snus.

‘Ook graag nog een startpakket Telenor. En een nieuw mobieltje.’

De man stond op, schoof een lade open en haalde er een sleu-

tel uit. Daarna maakte hij een glazen vitrine open waar een tiental mobiele telefoons netjes op een rij lagen.

‘Heeft u voorkeur voor een speciaal model?’

‘Ik neem de goedkoopste.’

***

Het water hoefde nog maar een decimeter te stijgen of de rivier zou overstromen.

Stella stond onder een afdakje van de Filadelfiakerk en schoof de simkaart in haar mobiel. Op de achterkant van het plastic kaartje kraste ze het wachtwoord tevoorschijn, toetste het in en ze kwam in het startmenu.

Ze keek op haar horloge en vond dat dit het perfecte tijdstip was. 18.45 uur. Ook met eventuele files en vertragingen in het openbaar vervoer waren de meeste mensen nu wel thuis van hun werk of school. Ze toetste het nummer in dat op haar onderarm stond en al na het eerste belsegnaal werd er opgenomen.

‘Hallo?’

Haar stem was kinderlijker dan ze verwacht had. Op de achtergrond klonk geruis van verkeer en metaalachtig gerammel dat Stella herkende, maar niet kon thuisbrengen.

‘Hallo?’ zei het meisje weer.

‘Hoe is het afgelopen zaterdag gegaan?’ vroeg Stella.

‘Wat?’

‘Het was jullie eerste wedstrijd na de zomerstop, toch?’

‘Met wie spreek ik?’

‘Heb je veel punten gescoord?’

‘Ben jij het, Marie?’

Haar stem klonk geamuseerd. Ze was ervan overtuigd dat ze een bekende aan de lijn had, iemand die zich al gauw lachend bekend zou maken.

Ze hoorde het gerammel opnieuw en Stella bracht het geluid in verband met een rij winkelwagentjes op een parkeerplaats.

‘Hoop in elk geval dat je veel speeltijd hebt gehad.’

Het meisje wilde net iets zeggen, toen ze werd onderbroken. Stella hoorde iemand op de achtergrond tegen haar praten. Ze kon niet verstaan wat er gezegd werd, maar ze wist dat hij het was. Het kon niemand anders zijn.

Na een seconde kreeg hij de telefoon in zijn hand.

‘Met wie spreek ik?’

Het was de eerste keer dat ze met hem praatte. Ze had tot op het laatst geprobeerd het te vermijden, gezocht naar een alternatief voor een directe confrontatie, maar diep vanbinnen wist ze dat het onontkoombaar was.

‘Raad eens.’

Ze had het gevoel dat hij al wist wie ze was toen hij de telefoon had overgenomen. Nu hoorde ze hoe hij zijn hand op de microfoon legde, waarschijnlijk om tegen het meisje te zeggen dat ze maar vast vooruit naar de auto moest lopen.

‘Denk je echt dat dit werkt?’ zei hij toen.

‘Wat?’

‘Denk je dat ik bang voor je ben?’

‘Het is absoluut niet mijn bedoeling om je bang te maken.’

‘Denk je soms dat je mij via mijn dochter kunt tegenhouden?’

Stella gaf geen antwoord. Ze wist niet wat ze moest denken. Voor een journalist was hij verbazingwekkend raadselachtig. Ondanks twee maanden van intensief schaduwen was zijn privéleven voor haar nog steeds bijna geheel onbekend terrein.

Zijn werk daarentegen was gemakkelijker te volgen. Na acht jaar als misdaadverslaggever voor het dagblad *Sydsvenskan* te hebben gewerkt, was hij overgestapt naar een nieuw maandblad, waar hij de gelegenheid kreeg langere, meer diepgaande reportages te maken; diverse van zijn artikelen hadden prijzen gewonnen, van andere waren boeken of films gemaakt. Alle waren op de een of andere manier venijnig tegen het werk van de politie gericht, maar tegelijk had zijn werk af en toe tot nieuwe tips geleid die sommige, op dood spoor belande zaken weer

vooruit hadden geholpen, dat kon niet worden ontkend.

Ze wist niet hoe hij Marcus op het spoor was gekomen, maar toen hij eenmaal het verband met Stella had gelegd, had hij niet meer losgelaten. Een topadvocaat – met een vaste column in de grootste krant van het land – die wordt gedood door zijn ex-vrouw, die tot overmaat van ramp ook nog inspecteur van politie is. Dat was iets waarover dure documentaires werden gemaakt, en al gauw had hij in het politiebureau een bron gevonden die er niets op tegen had informatie te lekken over wat er tot nu toe over de zaak bekend was.

‘Je kunt dit niet meer tegenhouden,’ zei hij. ‘Het is te laat. Het maakt niet meer uit wat je doet.’

Hij liet een paar seconden voorbijgaan, gaf haar de ruimte om de woorden tot zich te laten doordringen.

‘Je gaat dit verliezen,’ zei Stella.

‘O ja?’

‘Je hebt geen schijn van kans.’

‘En waaróm ga ik dit verliezen?’

‘Omdat jij iemand bent die de regels volgt, en zij die de regels volgen, zijn altijd degenen die verliezen.’

Het werd stil op de lijn; of het bij de supermarkt in Stockholm ook regende, kon ze onmogelijk horen. Toen hij weer begon te praten was zijn stem een halve octaaf lager.

‘Je kunt beter geen ruzie met me krijgen,’ zei hij.

Stella zei niets. Na een minuut verbrak ze de verbinding. Ze liep onder het afdakje vandaan en ging naar de oever van de rivier. Staarde naar het kolkende water en gooide haar mobiel erin.

3

Stella liep over het pad de berg op. Bij het benzinstation was ze gestopt om een nieuwe accu voor haar auto te kopen. Haar handpalm deed pijn van het gewicht en om de zoveel meter moest ze even stoppen om het zware ding van de ene naar de andere hand over te hevelen.

Ze dacht aan het onderzoek naar Marcus' dood. Vanaf de eerste dag had ze beweerd dat het zelfverdediging was geweest. Er waren geen getuigen, geen technische bewijzen die op het tegendeel wezen. Bovendien vond de politie dat de moord op Betancourt was opgelost, waarbij Marcus als dader was aangemerkt. Stella hoopte vurig dat het vooronderzoek snel zou worden afgesloten, maar toch was dat niet wat haar het meest ongerust maakte, niet de reden dat ze probeerde een journalist het zwijgen op te leggen.

Wat schuurde, was Ingrid.

Een halfjaar geleden was ze uitgeschreven uit de jeugdinstelling. Ze woonde nu zelfstandig in Marcus' voormalige appartement en studeerde aan de fotovakschool in Ekerö. Haar therapeut vond dat het met haar boven verwachting ging, dat ze de overgang naar zelfstandig wonen voorbeeldig had doorstaan, maar Stella wist dat haar basis nog steeds fragiel was. Ze zou het niet aankunnen te horen wie haar vader eigenlijk geweest was, of dat haar moeder bij zijn dood betrokken was. Stella had ervoor gezorgd dat de begrafenis in alle stilte had plaatsgevonden en had haar verteld dat hij bij een verkeersongeluk om het leven was gekomen.

Het deed pijn om tegen haar dochter te liegen, maar Stella

had geen alternatief gezien. Ze had haar destijds niet kunnen beschermen, maar nu kon ze dat wel. Ingrid zou niet haar beide ouders hoeven te verliezen.

Ze hield stil bij het erf en keek naar het huis, een gevel van horizontale planken met afbladderende verf die iets lichter dan hemelsblauw was, een veranda op palen die op de steile helling rustten.

Het was eigendom van de schoonvader van Rostami, maar het stond al jaren leeg. Toen het tijd was geweest voor huiszoeking en technisch onderzoek van haar eigen appartement, had haar collega haar aangeboden het huis te lenen. Het meest logische zou zijn geweest om naar een hotel te gaan, maar voor Stella was het aanbod van haar collega een bevrijding. In de stad was het onmogelijk om je ongezien buitenshuis te bewegen. Ze had het gevoel dat iedereen het wist, dat iedereen naar haar keek; ze konden niet wegstijgen. Ze keken recht in haar ziel en ontdekten iets waarvan zij zich zelf niet bewust was.

De aanwezigheid van iets wat mensen onrustig en bang maakte.

Iets wat men haatte, omdat men het vreesde.

***

Het sparrenhout knetterde in de kachel. De damp sloeg van de natte kleren die ze te drogen had gehangen. Het was opgehouden met regenen, maar in de verte hoorde ze gedonder van onweer.

Stella haalde een fles Mariestad uit de koelkast, maakte hem open langs de rand van het aanrecht en dronk. Het bier was lauw, wat haar eraan herinnerde de fles butagas te verwisselen.

Ze zette het drankje weg en pakte de mobiele telefoon van de plank boven het raam bij het aanrecht. Ze schakelde hem in en veegde met de mouw van haar arm het display schoon. Ze wilde net de code intoetsen, toen ze opschrok.

Buiten bewoog iets. In de struiken links naast de houtschuur.

Stella reageerde reflexmatig. Ze dook omlaag naast het aanrecht en kroop achteruit de grote kamer uit, pakte haar zakmes, dat ze openknipte, en kroop naar het raam. Toen ze voorzichtig opkeek, zag ze dat het een ree was.

Ze stond op, liep snel de slaapkamer in en pakte haar 6,5mm-jachtgeweer uit de kast. Terwijl ze terug door het huis liep, laadde ze en er ging een golf van warmte door haar heen. Ze voelde hoe heerlijk het was een wapen in je hand te hebben – hoe naakt ze zich had gevoeld toen ze haar eigen dienstwapen had moeten inleveren.

Zo voorzichtig mogelijk opende ze het raam. Legde haar wang tegen de kolf en deed haar linkeroog dicht. Kreeg de ree in het vizier.

4

Stella werd wakker door haar eigen schreeuw. Ze stapte uit bed, maar liep tegen de muur op, stootte haar hoofd, steunde tegen een hoek en raakte haar oriëntatie kwijt. Voelend met haar hand tastte ze langs de wand op zoek naar een uitgang, merkte dat ze moeilijk ademhaalde. Ze deed haar mond open, wilde om hulp roepen, toen ze opeens iets zag.

Een streep licht die onder het gordijn door kwam, maakte dat ze begreep waar ze was.

Ze slaakte een zucht van verlichting en ademde nu afwisselend door haar neus en mond. Het was dezelfde nachtmerrie als altijd. Wanneer het op zijn ergst was, gebeurde het een paar keer per week. Af en toe bleef hij een korte tijd weg, maar nooit zo lang dat ze durfde te hopen dat hij voorgoed was verdwenen.

Stella kon er nooit een vinger achter krijgen wat het precies was. Er gebeurde niets. Geen personages, geen verhaal. Alleen een duizelingwekkende duisternis en een gevoel van een hevige externe druk. Alsof ze de atmosfeer van een vreemde planeet in werd gezogen. Dezelfde naamloze angst die ze als klein kind in haar nachtmerries had gevoeld.

***

Er sprongen twee boterhammen uit de broodrooster. Stella sneed de korstjes eraf en smeerde er Nutella op. Op de achtergrond klonk het ochtendnieuws uit de radio. Een dreigende lerarenstaking, een vliegtuigramp in Marokko en een klasse

2-waarschuwing voor hoog water in kleine en middelgrote rivieren.

Stella klapte haar laptop open en zette hem aan, routinematig zocht ze op de trefwoorden 'verkrachting' en '22e', maar zonder nieuwe hits te vinden.

Sinds het geweld tegen Ingrid had ze geprobeerd de lacunes te vullen die de recherche had laten bestaan. Het liefst wilde ze degene vinden die het wapen had vastgehouden, maar voor het brede publiek was het geen spectaculaire zaak, niet een geval waar de gewone man in geïnteresseerd was, en bovendien waren er op racistische websites maar weinigen die het iets konden schelen. Al tamelijk snel kwamen er geen tips meer binnen en Stella's zoekpogingen waren steeds sporadischer geworden, om ten slotte helemaal te stoppen.

Pas toen ze op non-actief was gesteld had ze het zoeken weer opgepakt. Maar ze kreeg al snel bevestigd dat ze niets gemist had. Ze had alle geweldsdelicten met verkrachting van de afgelopen jaren doorgenomen, maar nergens een verband gevonden.

Ze wilde net haar computer uitzetten, toen ze het pingeltje van een nieuwsforum hoorde. Een bijdrage in de themalijn voor actuele misdaadzaken. De notitie kwam automatisch in haar newsfeed, en ze las: Politieafzettingen langs provinciale weg 335???

Stella zat achter het stuur. De ruitenwissers zwoegden om het regenwater weg te krijgen. De ventilator stond op de hoogste stand, maar aan de onderkant van de voorruit zaten nog kringen van wasem die weigerden op te lossen. In de auto hing de stank van een lekkend benzineblik in de kofferbak, en Stella liet het zijraam een stukje omlaagzakken om wat frisse lucht binnen te laten.

Ze was halverwege de rit naar de stad, toen ze aan de bosrand iets zag bewegen. Ze remde en zag vaag iets tussen de boomstammen. Eerst dacht ze dat het iemand was die paddenstoelen zocht, maar toen ze over de top van de heuvel reed, besepte ze dat de volgers van het nieuws op internet gelijk hadden.

Bij de entree van het natuurreservaat had zich een kleine menigte verzameld. Stella minderde vaart en terwijl ze langsreed telde ze vier radiowagens, twee civiele politieauto's en diverse hondeneenheden. In hun regenpak met capuchon zaten de hondenbegeleiders gehurkt met hun herdershond aan de lijn in een halve cirkel te luisteren naar de teamleider, die op een kaart het zoekgebied beschreef.

Stella draaide haar hoofd totdat haar nek pijn deed en meende een glimp op te vangen van Bengtsson, die iets bij de anderen vandaan stond, in gesprek met een groepje rechercheurs in blauwe windjacks.

Voor Stella gedwongen werd hen uit het oog te verliezen, bedacht ze dat het medewerkers van de regionale recherche waren.

Dat betekende dat het om geweld met dodelijke afloop ging of om een ontvoering.